

WOLFGANG MAIWALD

Verstilde kant komt tot leven

OP ZIJN TWEDE ALBUM *THE SILENT ONES* GAAT WOLFGANG MAIWALD OP ZOEK NAAR VERDIEPING BINNEN DE JAZZTRADITIE, HIJ EERT HELDEN ALS ROB MADNA EN JOHN TAYLOR. "IK PROBEER DE GRENS TE VERLEGGEN VOOR MEZELF."

Hij was verrast te mogen deelnemen aan de Dutch Jazz Competition 2014 en voelde zich vereerd om de halve finale te bereiken. "Laten we eerlijk zijn: dit is een wedstrijd voor jong talent en ik ben geen twintig meer", zegt Wolfgang Maiwald (1965). Toch is het niet gek, want de van oorsprong Duitse pianist-componist schrijft niet alleen verhalende melodieën met ruimte voor sterke improvisaties, hij zet met zijn huidige trio (Guus Bakker op bas en Pim Dros op drums) een sterke sound neer. Dat hij zijn eigen stem heeft gevonden, zoals journalist Klaas Koopman omschrijft, gaat misschien net een stap te ver, vindt Maiwald. "Het is een mooi

compliment, maar als musicus ben je altijd op zoek naar je eigen stem. Wel heb ik mezelf voor een aantal uitdagingen gesteld tijdens mijn tweede album *The Silent Ones*. Zoals oneven maatsoorten en de vrije compositie van Guus: *Fornette*. Hierbij probeer ik de grens te verleggen voor mezelf." Maiwalds tweede trioplaat liet even op zich wachten door teleurstellende speelmogelijkheden, ondanks het lovende

debuut van *Two Faces* (2010). "Ja, het was ploeteren, maar ik heb er veel van geleerd. Ik heb nu alles beter gepland en een volle tournee en mijn album kunnen realiseren dankzij 79 enthousiaste mensen die me ondersteund hebben op Voordekunst.nl."

Verdieping

The Silent Ones is wederom uitgevoerd met een trio, maar ademt een meer klassieke sfeer in tegenstelling tot diens voorganger. "Ik was nog niet klaar met deze bezetting: ik wilde meer composities opnemen. Ik zocht naar verdieping binnen het jazzidoom, hoewel ik dit breed interpreteer.

Daarom heb ik ook gekozen om met Guus en Pim te werken. Zij gebruiken een breed muzikaal palet en dat maakt mijn stukken spannend, wat rauwer, maar ook subtieler qua uitvoering."

The Silent Ones verwijst volgens eigen zeggen naar de verlegen, verstilde kant van Maiwald, die vooral tot uitdrukking kwam in zijn tienerjaren en studietijd. "Ik wist als jochie al dat ik muzikant wilde worden, maar mijn

omgeving zag dat niet gebeuren. Ik ben een laatbloeiër, maar vind mijn weg. Het titelstuk symboliseert dat." Rob Madna heeft wellicht voor het keerpunt gezorgd van de pianist. Ondanks dat zijn studie ver achter hem ligt, is de invloed van Madna nog steeds groot. Daarom draagt hij het stuk *Tribute To Rob* aan zijn leermeester op. "Die man heeft zo'n stempel op me gedrukt qua harmonisch inzicht en timing. Ik dacht letterlijk tijdens lessen: dit is precies waarnaar ik op zoek ben." Ook John Taylor krijgt een ode in het werk *Mr. J. T.*, dat

verwijst naar een clinic die Maiwald bij hem volgde. "Hij speelde twee drieklanken tegen elkaar in, met een secundeverschil (een halve noot). Hier liet hij een harmonie op los. Die 'camouflagetechniek' had ik zo nog niet eerder gehoord. Ik vond dit zo inspirerend qua sound, dat ik het verwerkte tot een compositie. Een beetje gejat misschien, maar ik heb mijn eigen interpretatie erop losgelaten. Ik probeer altijd iets toe te voegen en dichtbij mezelf te blijven."

ANGELIQUE VAN OS